

95. Epikurén

(J. A. Wadman.)

Andantino.

Moleau.

Jag vill ha rus, ett gläd-je - rus var dag. Jag vill var
natt med skö-na kvinnor skämta! Kung Sa-lo - mo pre-di-ka-de som
jag — Att sällhe-ten av vin och kvinnor häm - - ta Vad
gläd-je gör det mig i gra-vens natt Med mö-dor att ha sam-lat
skatt på skatt, Att Sa-ga ro-sar mig i murk-na skrif-ter
För sto-ra värv och ly-sar-de be-drif-ter.

2. Nej, jag vill dricka, tills jag dignar.⁴ Och du, min bror, som under stort besvär
 tung
 På mjuka bädden vid Selindas sida. Armbågat dig igenom svåra tider,
 Dess vita barm vad den är varm och ung, Som gråtit blod, var gång du varit kär,
 Vad där är ljuvt att tidens lopp förbida! Och dricker vatten, tills kaldunet svider.
 Låt solens hästar skena med dess vagn, Se liljorna på marken och var man,
 Det gör mig föga glädje, föga gagn; Med vin och flickor gläd dig när du
 Jag trives helst ibland de blyga ljusen kan!
 De glada sånger och de fulla krusen. Om du se'n, dör en dag förutan kassa,
 Försynen blir kurator i din massa.
3. Om världens skatter tyngde i min hand,⁵ Vid sista tulln, när Petrus frågar dig
 Vad du då hastigt bleve rik, Selinda! Vad ont och gott du för med dig från
 För att få lösa några slitna band jorden
 Jag skulle dig med gyllne kedjor binda. Då är det ej stort lönt att rosa sig
 Ja, om ett kejsardöme vore mitt, Med mycken ursäkt stammande på orden,
 För varje famntag blev ett grevskap Ty kan du svara tryggt vid denna port
 ditt; Att du har intet syndigare gjort
 Och ägde jag till gördel himlafältet. Än sugit Lindas läppar och pokalen
 För varje kyss jag gav en sten ut bältet. Han öppnar gavelvitt den stora salen.